

הדבר הטבעי ביותר שיכול היה סילי-בסטר סטאלון לעשות אחרי רוקי הוא סרט בשם אגרוף. כי הרי אין דבר המזוהה עימו יותר מן המהלומה של האגרוף.

ואכן, הסרט שעשה לאחר מכן ניקרא אגרוף. ליתר דיוק הוא נקרא באנגלית P.O.S., ראשי התיבות של "איגוד נהגי המשאיות, כאשר האותיות נבחרו בקפדנות רבה, על מנת להרכיב יחד את המילה שהיא כמל של סטאלון.

הסרט מעביר את מי שנוהב לתגלית שנת 1977, מזירת האיגרוף לזירה הפרועה הרבה יותר של האיגודים המיקצועיים באמריקה. הוא מגלם מנהיג של קבוצת נהגי משאיות, שמחיל כסוציאליסט מוביל הק והופך בהדרגה לרוזן שמשתף פעולה עם המאפיה, משתק תעשיות ונותג באנישים הנתונים למרותו ביד חזקה בזרוע נטויה.

עיצומה משברת. סטוענים נגד במאי הסרט, גורמן ג'ויסן ליד קנדה (מי שעשה את ישו כוכב עליון בישראל ואת כנר על הגג ביוגוסלביה), שהוא התלבש על הצלחת אופנה שנפתח את התפיסה לטסטאלון. הוא ממחר להצביע על כך שהחתים את השחקן עוד בטרם יצא רוקי אל השוק. "לדעתי הוא טיפוס אידיאלי לתפקיד הזה, ושחקן שאינו יומר דבר בפנים ומוציא את הכל החוצה, היא ניחן בכמות בלתי רגילה של מרץ, והדממת של ג'ויסן קובאץ' דוחשת שחקן שכוה". קובאץ' הוא בן למישפת מהגרים הנירגים, הנושא לאשה צעירה בת למתגרים פולנים, המשתמש בכוח הטיכנוע שלו,

שחקנית נאטאלי ביי מה מצא בי טריפו?

נאטאלי ביי אינה שם מוכר עדיין. חזי העין הבחינו בה, כאשר גילמה את עוזרת ההפקה חסרת המעצורים והמעשית בליזה האמריקאית של טריפו. אותם חזי עין שמו לב כאשר חזרה והופיעה, בהדרכת טריפו, בגבר שאבה נשים, כנערה הנפגשת בטעות עם שארל דנר, העוקב אחרי זוג רגילים מקסימות מתוך מרתף של מכסבה ומאמין לרגע קט שהגברת ביי היא בעלת הרגליים. אבל בקרוב אפשר יהיה להכיר אותה קצת יותר טוב, ושוב, בעזרתו של פרנסואה טריפו. בסרטו החדש, החדר הרוזן, הרי מבוסס על סיפור של הנרי גיימס, מלון המחית, היא אינה עוד דמות שחולפת מהר, ברקע, אלא השחקנית הראשית, כשמולה, בתפקיד הגברי הראשי, הבמאי עצמו.

הצד החברמני. "מה מצא בי טריפו?" חזרת נאטאלי על השאלה שמפנים אליה רבים. "זה כנראה הצד החברמני שלי, כשהגעתי אליו בפעם הראשונה, נפחתי, זמן קצר לאחר שסיימתי את לימודי בקונסרבטוריון, הציץ בי ואמר לי בגלוי, שאינו סבור כי אתאים לתפקיד עוזרת ההפקה. פשוט אין לי את הנתונים הטבעיים לכך." אפשר אולי להבין זאת,

תיגרת אנות בין נהגי משאיות מושבתים זכריונים שכירים ב"אגרוף" הזירה הפרועה של האיגוד המיקצועי

באגרופו, ובשאלפנות בלתי נלאית, כדי לארגן את מקופחי קליוולנד בשנים הקשות של המשבר הכלכלי הרעב. תודעתו הן סוציאלית מתעוררת, כשמנהל עבודה מפיטר אותו ממשרתו העלוכה, ללא הצדקה, ובריונים מכים אותו כשהוא מנסה להתקדם נגד המעשה. מכאן פתחה הדרך לקראת הצלחה במילחמה, ושוב כל האמצעים מתחרים, כולל שיתוף פעולה עם ה"עולם" החדש. חוסלת מורא וטרור על כל מי שאינו מוכן להצטרף למאבק.

מה ישקרה לג'ויסן קובאץ' בסרט של ג'ויסן אופייני לגורלם של מנהיגים רבים. המטרה הופכת להיות חשובה יותר מן האמצעים, העיצומה שבדיהם משכרת את החושים, הברים שהשיטו יד בתחילת הרי

דרך נסוגים, כשמסתבר להם שקובאץ' אינו נרתע מן ההנאות הפרטיות שהוא יכול להשיק באמצעות המאבק הסוציאליסטי. אין ספק שנהגי המשאיות, בהנעתו, משיגים את התנאים הטובים ביותר בין כל השכירים והתעשייה כולה רועדת מפניהם. אבל האיגוד מתנהל בדומה ל"חנועה פאשיסטית, כשטובת המנהיג היא טובת "העם", ואפילו הרמת האגרופים בי כנסים שלהם מזכירה במשהו את בעלי החולצות החומות והשחורות.

ג'ויסון מנסה מזה שנים לעשות סרט על איגודי פועלים באמריקה ועל הכיוון המזורז שבו נבחרו — מינה ולא שמאלה, כממרבית ארצות העולם. "ב-1961 היתה לי אופציה על ספר ושם האינטרנציונל,

התגלית החדשה של טריפו

הם היום שחקנים ידועים בצרפת. מן האולפן היא עברה לקונסרבטוריון, שנחשב עדיין לסיוט בעיניה. מישמעת קפדנית, הגבלות ומסורות כפיתיות אינן עולות בקנה אחד עם הרוח החופשית שמאפיינת אותה.

בעיניים עצומות. הלילה האמריקאי פתח בפניה שיער רבים, גם על הבד וגם על הבמה. היא עבדה עם מארקו פריי (האשה האחרונה, האסור להצגה בארץ) ועם קלוד סוטה (מאדו, אישה לא רכש להפצה בארץ). אבל לטריפו שמור בליבה מקום מיוחד: "אני מרגישה חופשית ל"גמרי כשאני עובדת איתו. השפעתו כזאת, שאני יכולה לשחק בעיניים עצומות. נדמה לי שכאשר הוא בוחר את השחקנים הוא מבחין כל כך טוב בנתוניהם, שמאותו הרגע אינו חושש להניח להם לעשות כרצונם."

את חייה הפרטיים חולקה נאטאלי עם השחקן פיליפ לוטר, מן השחקנים הרי מעיינים ביותר של הדור החדש בצרפת (עוזרו של רגיאני במלכודת בלבש). השניים גרים בחווה קטנה מחוץ לפאריס, שבה היא משתדלת לשכוח את הצד הדרמטי שבעיסוקיה, ומתמסרת בהתלהבות לבישול ארוחות-ענק.

אבל אין זאת אומרת שיש לה פיקוקים בכל מה שנוגע ליעודה, ואם שואלים אותה מדוע בחרה להיות שחקנית, היא מצטטת את לורנס אוליויה: "איני מכיר מיקצוע אחר שבו יכול האדם להכיר כל כך טוב את נבכי נפשו."

אודות פעיל באיגוד מיקצועי. איש בהוליווד לא הסכים לחמוק בי ונאלצתי לוותר. לפני שפתיים הגיש לי אחד ממנהלי חברת יונייטד ארטיסטס תקציר של ספר חדש על ג'ושא דומה. קראתי ומיד התלהבתי. זה היה P.O.S. ובאמצעותו האייתי אפשר רוח להנשים את תוכנית הישנה." **בחלה מוזרה.** ואלא יזזה לא היה פשוט כל כך. כיונייטד ארטיסטס נהגו בזהירות ואמרו לו, שאם יוכל למצוא בכוחות עצמו ארבעה מיליון דולר, תשלם החברה את הארבעה הנוספים הדרושים להפקה. "בהתחלה, כל מי שפניתי אליו נשמע משולהב לא פחות ממני, אלא שמחלה מזרה אחזה וכולם. למחרת היום היו מצלצלים אלי ומתנצלים, ושאנים יכור לים ברגע זה להיכנס לעיסקה." ג'ויסון אומנם אינו מאשים מישהו מוגדר על שהרפה ידי משקיעים, אבל הרמו ברור. בסופו של דבר חזר אל יונייטד ארטיסטס ואמר להם שאחרי הצלחות קופה כמו דולרבו, כנר על הגג, הרוסים באים, הרוסים באים וכחוס הלילה, מוטב להם שיאמינו כי הוא יודע מה הוא עושה ויפסיקו לספור את הפרוטות. ואכן, הוא קיבל מהם, בסופו של דבר, את כל השמנת המיליונים הדרושים.

אך הבעיות לא הסתיימו בשלב זה. הרי הסרטה נמשכה יותר מן המתוכנן, ולא פעם דובר על התנגשויות קלות בין הדי במאי לכוכב הידוע בידעויו העצמאיות. סטאלון כתב חלק ניכר מן הדיאלוגים של עצמו בסרט, אבל כאשר ניסה לשכנע את הבמאי לסיים את הסרט ב"הפיאנד" (כמו רוקי) העלה חרס בידיו. "ניסינו, אבל בסופו של דבר בחרתי בסוף הלא מאושר." הסביר ג'ויסון.

הסרט נמשך כשעתיים וחצי, ממרצע בין מה שיהחבריה דרשה (שעתיים), לבין מה שהבמאי רצה (שלוש שעות). סירבתי ומניתיים כי נרצה על-ידי חבריו במאפיה לפני כשנתיים, עלה לגדולה בעיר דטרויט (הקרובה מאד לקליולנד). הוא העיף מתפי קידו מנהיג קודם של הנהגים (בדיוק כפי שקובאץ' עושה בסרט). חבילה כמה שנים טחבת בכלל, כאשר הסתבר שעשה וכנס פי האיגודן כשלוש (אשמה שבפניה צריך קובאץ' להתגונן בסרט, מול ועדת הקוני גרס החוקרת בעניין).

ג'ויסון, שמדוע לכל הצרות שיכולות לצמוח מדימיון קרוב מדי למציאות, כמו מישפטידיבה למיניהם (מה עוד שמישפחת הופה עדיין מנסה לפענח את פרשת העלמו), מכחיש בתוקף כי הסיפור מבוסס